

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. L. K.,** zast. JUDr. Janem Fričem, advokátem se sídlem v Praze, Štefánikova 65, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje,** se sídlem v Českých Budějovicích, U Zimního stadionu 1952/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 3. 2011, č. j. 10 A 6/2011 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2010, č. j. OREG 34717/2010/jibu, kterým bylo podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Stavebního úřadu Městského úřadu Bechyně, č. j. BE-4327/2010, ze dne 23. 6. 2010 tak, že původní část výroku rozhodnutí I. až III. byla nahrazena novým textem. Pod bodem I. byla dodatečně povolena stavba s názvem „Schodiště s výtahem k budově skladu“, současně by vydán souhlas s jejím užíváním. Ve změnou nedotčených částech bylo napadené rozhodnutí potvrzeno a ve zbytku odvolání zamítnuto.

I. Kasační stížnost stěžovatele

V kasační stížnosti a jejím doplnění stěžovatel předně konstatuje, že před stavebním úřadem bylo vedeno pouze řízení na původně nepovolenou stavbu nového ocelového schodiště, zastřešené podesty a plošiny s el. vrátkem postaveného jako náhrada původního schodiště do podkroví skladu; odvolání stěžovatele směřovalo pouze do výroku, kterým se výstavba předmětného schodiště a plošiny s el. vrátkem dodatečně povoluje a současně vydává souhlas s jejím použitím. Uvádí, že předmětem řízení nebyla demolice původní stavby z roku 1882 či následné povolení stavby multifunkčního objektu; otázku, zda na výstavbu původního schodiště bylo vydáno stavební povolení otevřel sám stavební úřad. Krajský soud však dle stěžovatele pominul fakt, že stavební úřad ve svém sdělení správnímu orgánu II. stupně ze dne 25. 10. 2006 ohledně předmětné věci výslovně uvedl, že „po prostudování projektové dokumentace dochované v archivu odboru výstavby a ŽP zjistil, že u stavby skladu bylo schodiště“. Stěžovatel má za to, že tato informace je nepravdivá, na tuto skutečnost správní orgán II. stupně upozornil (el. formou i písemně). Správní orgán však v rozporu s ust. § 52 správního řádu se touto skutečností tak, aby byl zjištěn náležitě stav věci, nezabýval. Stěžovatel uvádí, že zjištění stran uvedené skutečnosti prováděl sám, a to v rámci zákona o svobodném přístupu k informacím; přitom na základě sdělení stavebního úřadu (Městský úřad Bechyně) dne 24. 7. 2008 zjistil, že se v archívu stavebního úřadu nedochoval žádný doklad, z něhož by bylo možno sdělit datum a číslo jednací stavebního povolení na stavbu přístavby schodiště. Protože původní vnější schodiště do podkroví skladu však bylo logicky postaveno jako integrální součást multifunkční budovy, mohlo být kryto stavebním povolením na výstavbu této budovy. Stěžovatel proto žádal informace týkající se výstavby multifunkční budovy, tedy logicky i demolice původní budovy; ani tyto doklady se v archivu nedochovaly. Stavební úřad tak zcela zjevně ve svém sdělení žalovanému ze dne 25. 10. 2006 v předmětné věci vědomě podal nepravdivou informaci. V této souvislosti stěžovatel podotýká, že stavební úřad vědomě přijal i nepravdivou informaci stavebníka uvedenou ve stavební dokumentaci, že byl vyměněn původní vrátek za nový, jakož i nepravdivý geometrický plán pro vyznačení stavby, na němž je správně zakreslena budova stržená v r. 1984 s přikreslenou stavbou předmětného schodiště s plošinou a el. vrátkem.

Stěžovatel namítá, že tvrzení krajského soudu, že stavební úřad se pokusil o smírné odstranění rozporů, tak jak mu ukládá ust. § 5 správního řádu, avšak bez kladného výsledku, není ve spise nikterak doloženo. Ze spisu je naopak zřejmé, že stavební úřad stěžovatele ani bývalé spoluvlastnice pozemků dotčených stavbou předmětného schodiště a plošiny s el. vrátkem do okruhu účastníků řízení o dodatečném povolení stavby nezahrnul.

Ze sdělení stavebního úřadu žalovanému ze dne 25. 10. 2006, čj. BE-3388/06/VaŽP/Ši, je zřejmé, že stavební úřad postup v dané věci s žalovaným předem a opakovaně konzultoval; žalovaný potom svým pokynem ze dne 9. 7. 2007, čj. KUJCK 13095/2007OREG/8 postup stavebního úřadu schválil a navíc jej nepřímo vyzval k tomu, aby vlastníkům sousedních pozemků, tedy ani stěžovateli své rozhodnutí ohledně předmětného schodiště s výtahem nezasílal. O snaze správního orgánu o smírné řešení nelze hovořit ani s přihlédnutím ke skutečnosti, že stěžovateli nebylo vyhověno v jeho žádosti o odložení místního šetření a ústního jednání v projednávané věci z termínu nařízeného na den 4. 6. 2010 na pondělí 7. 6. 2010, přitom se jednalo o dodatečné povolení

stavby a souhlas s užíváním předmětného schodiště a plošiny s el. vrátkem, které stavebník používá s vědomím obou správních orgánů již od poloviny roku 2004. Přitom toto ústní jednání ve věci a místní šetření bylo jedinou možností, kdy mohl stěžovatel se zástupcem stavebníka osobně věc projednat a vyjádřit se k vhodnosti umístění stavby či případné možnosti nápravy dopadů jejího stávajícího umístění.

Stěžovatel uvádí, že skutečnost, že předmětné schodiště s vrátkem bylo postaveno, zjistil ex post až při víkendové návštěvě, nebyl předem stavebníkem o jeho záměru informován; není proto pravdou, jak tvrdí krajský soud, že mohl umístění stavby se stavebníkem předem projednat; stěžovatel rovněž poukazuje na to, že stavebník na jeho korespondenci ani v jiných věcech zásadně neodpovídá, tudíž s ním nekomunikuje.

Stěžovatel uvádí, že je spoluvlastníkem lesního pozemku parc. č. 408/2 mezujícího s pozemkem, na kterém se nachází předmětné schodiště s plošinou a el. vrátkem, měl být tedy zahrnut mezi účastníky správního řízení o povolení stavby, přitom mu nebyl ani zaslán výsledek tohoto řízení; nemohl tedy uplatnit ani odvolání. Stěžovatel dále uvádí, že informace o nepovolené stavbě mimo jiné předal stavebnímu úřadu již podáním ze dne 14. 2. 2005, přesto zůstal stavební úřad nečinný až do 6. 11. 2006, kdy teprve zahájil řízení o odstranění stavby. Žádost o dodatečné povolení stavby podal stavebník až dne 12. 2. 2007, místní šetření ve věci proběhlo dne 27. 3. 2007 a dodatečné povolení a souhlas s užíváním předmětné stavby vydal stavební úřad dne 23. 4. 2007; z uvedeného je zřejmé, že stavebníkovi byl poskytnut dostatek časového prostoru, přitom stěžovateli, který trvale bydlí v Praze, nebylo umožněno uplatnit připomínky při ústním jednání, neboť jeho žádosti o přeložení jednání z pátku na pondělí, nebylo vyhověno, šetření v pátek dne 4. 6. 2010 bylo bez jeho účasti provedeno a následně bylo vydáno dodatečné stavební povolení a souhlas s užíváním. Stěžovatel tvrdí, že správní orgány mu nepřiznaly rovné postavení v řízení, jehož účastníkem byl, tak jak to stanoví § 7 správního řádu.

Stěžovatel tvrdí, že skutkový stav, z něhož bylo vycházeno, nemá oporu ve spisovém materiálu, při jeho zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost správního rozhodnutí; pro tuto vadu, měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Protože tak neučinil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, resp. nezákonné. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že předmětem správního řízení bylo projednání dodatečného povolení stavby schodiště a výtahu k budově skladu (a nikoliv projednávání nepovoleně demolice původní stavby z r. 1882 či následné nepovolené stavby multifunkčního objektu, což sám stěžovatel v žalobě označuje za svou hlavní odvolací námitku, se kterou se podle jeho názoru žalovaný nevypořádal přezkoumatelným způsobem). Závěr krajského soudu ohledně námitky absence projektové dokumentace, příp. stavebního povolení stavby multifunkčního objektu, resp. schodiště, považuje žalovaný za správný. Navíc se nejednalo o podklad pro rozhodnutí, z něhož stavební úřad při vydání rozhodnutí vycházel nebo by vycházet měl. S ohledem na to není rozhodující,

zda „stavební úřad ve svém sdělení správnímu orgánu II. stupně ze dne 25. 10. 2006 vědomě podal nepravdivou informaci“.

Jestliže stěžovatel z popisovaného postupu stavebního úřadu a žalovaného dovozuje, že mu „správní orgány obou stupňů nepřiznaly v tomto řízení rovné postavení, jak to § 7 správního řádu nařizuje“, žalovaný s uvedeným tvrzením nesouhlasí; navíc tuto vadu stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil. Předmětem odvolacího řízení bylo projednání odvolání proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Jak lze zjistit z předložených správních spisů, stavební úřad v předmětném řízení se stěžovatelem jako s účastníkem řízení jednal, umožnil mu uplatnit jeho procesní práva, s dostatečným předstihem stěžovatele uvědomoval o prováděných úkonech. V této souvislosti žalovaný podotýká, že pokud se jedná o oznámení o pokračování řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 13. 5. 2010, kterým bylo nařízeno ústní jednání spojené s místním šetřením na den 4. 6. 2010, stavební úřad nestanovil, dokdy mohou účastníci řízení činit své návrhy a vyjadřovat se k podkladům pro vydání rozhodnutí; stěžovatel se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit mohl, tuto možnost tedy žalobce neměl pouze (resp. nejpozději) při ústním jednání. Žalovaný uvádí, že stavební zákon (ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb.) připouští dodatečné povolení stavby postavené bez stavebního povolení, jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžadované stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, a pokud prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Stavební úřad v průběhu řízení zjistil naplnění všech podmínek pro dodatečné povolení stavby a dodatečné povolení mohl vydat.

Žalovaný nesouhlasí s důvody uváděnými stěžovatelem a naopak se ztotožňuje se závěry krajského soudu, kasační stížnost nepovažuje za důvodnou a navrhuje proto, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Důvodům uvedeným v kasační stížnosti spočívajícím podle stěžovatele v důvodech podle ustanovení §103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. nelze podle žalovaného přisvědčit.

K vyjádření žalovaného zaslal stěžovatel stanovisko, v němž poukazuje na to, že si je plně vědom toho, že řízení bylo vedeno pouze na stavbu nového ocelového schodiště, zastřešené podesty a plošiny s el. vrátkem postavených jako náhrada původního schodiště, jeho kasační stížnost přitom směřuje pouze proti výroku, kterým se výstavba předmětného schodiště a plošiny s el. vrátkem dodatečně povoluje a současně se vydává souhlas s jejím užíváním. Stěžovatel poukazuje opětovně na to, že stavebník však postavil tuto stavbu bez stavebního povolení v těsné blízkosti vysokého dubu, který se nachází na pozemku par. č. 408/2, který je ve spoluvlastnictví stěžovatele, o svém záměru nikoho ze spoluvlastníků stavebník neinformoval, nesdělil však ani o to, že v důsledku této stavby bude v souladu s ust. § 415 občanského zákoníku požadovat pokácení vzrostlého dubu, který schodiště s plošinou a el. vrátkem ohrožoval. Stěžovatel poté, kdy mu odbor výstavby a ŽP MěÚ Bechyně (stavební úřad) sdělil, že na tuto stavbu nevedl žádné řízení, podal dne 20. 4. 2006 podnět k odstranění této stavby a legitimně očekával, že on i další spoluvlastníci mezujících pozemků budou účastníky příslušného správního řízení, což se nestalo, nebyl ani informován o vydání dodatečného povolení stavby, přitom správní orgán II. stupně

pokynem čj. KUJCK 13095/2007 OREG/8 ze dne 9. 7. 2007 tak podřízený správní orgán zavázal. Stěžovatel se až dodatečně domohl účasti na řízení na základě rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 2. 2009, čj. 10 Ca 160/2008-60. Dne 3. 12. 2009 však zaslal stavební úřad stěžovateli pouze své původní rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a souhlasu s užíváním ze dne 23. 4. 2007; teprve až dne 13. 5. 2010 ho informoval o pokračování v řízení v předmětné věci a pozval jej k ústnímu jednání na den 4. 6. 2010 (doručeno 24. 5. 2010), přitom ačkoli se stěžovatel včas a řádně omluvil a nabídl několik dalších termínů, stavební úřad mu nevyhověl a dne 23. 6. 2010 vydal dodatečné povolení stavby a souhlas s užíváním. Stěžovatel poukazuje na to, že mu ve smyslu občanského zákoníku vzniká povinnost zabraňovat vzniku škod na předmětné stavbě umístěné v těsné blízkosti jen velmi obtížně obhospodařovatelného lesního pozemku. Stěžovatel poukazuje stran samotné výstavby schodiště na skutečnost, že již původní schodiště bylo postaveno zřejmě bez stavebního povolení, neboť nebylo zjištěno původní stavební povolení a ostatní písemnosti z archivu; nemůže proto souhlasit se závěrem krajského soudu, že správní orgány se neměly zabývat otázkou, zda byla stavba předchozího schodiště povolena v souladu se zákonem. Pokud tomu tak nebylo, mělo na stavbu předmětného schodiště, dokonce i na změnu stavby proběhnout územní řízení nebo alespoň řádné stavební řízení, jehož účastníkem měl stěžovatel být; místo toho proběhlo pouze řízení o dodatečném povolení stavby, v němž se stěžovatel neměl možnost k umístění stavby vyjádřit. Otázkou dle stěžovatele je, zda neměl správní orgán postupovat přitom již podle nového stavebního zákona č. 183/2006 Sb., když řízení o odstranění stavby zahájil z vlastního podnětu v roce 2006, v této souvislosti poukazuje stěžovatel na ust. § 76 odst. 1 cit. zákona, v němž se stanoví, že umísťovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit jejich vliv na využití území a chránit důležité zájmy v území lze jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Stěžovatel rovněž poukazuje na nepravdivost stavební dokumentace předložené stavebníkem, když se v ní uvádí, že byl vyměněn původní vrátek za nový, což vzbuzuje nepravdivý dojem, že na místě nového schodiště s plošinou již nějaké schodiště bylo. Stěžovatel má za to, že správní orgány zneužily ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., které je citováno v rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 6. 2010, čj. BE-4327/2010, sp. zn. 483/2007/VaŽP k tomu, aby obešly ust. § 59 odst. 1 písm. d) cit. zákona, resp. ust. § 109 odst. 1 písm. d) zák. č. 183/2006 Sb., a odňaly mu možnost vyjádřit se k věci, stavebníkovi naopak bylo přiznáno absolutní právo rozhodnout o umístění stavby.

Stěžovatel rovněž poukazuje na to, že mu navíc krom již zmíněné povinnosti dle § 415 občanského zákoníku vzniká i dle § 420 tohoto zákona odpovědnost za škodu na objektu, způsobenou např. pádem stromu či jiným poškozením schodiště s výtahem, a dokonce i odpovědnost za zdraví či smrt osob. I přes tyto závažné dopady mu byla odňata možnost k předmětné stavbě se vyjádřit.

III. Podstatné skutečnosti ze spisového materiálu

Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že dne 15. 9. 2006 byl proveden na p. st. p. č. 405/1 v k. ú. Bechyně státní stavební dohled. Výsledkem bylo zjištění, že u stavby skladu nacházejícího se u hranice st. p. č. 408/2 bylo zhotoveno ocelové schodiště s

výtahem bez příslušného povolení. Stavební úřad vydal oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby schodiště k budově skladu podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona č. 50/1976 Sb., dne 6. 11. 2006. V rámci tohoto řízení podala společnost ECODESIGN, spol. s r. o. (stavebník) žádost o dodatečné povolení stavby a souhlas s užíváním stavby schodiště k budově skladu na p. st. p. č. 405/1 v k. ú. Bechyně. Stavebník předložil projektovou dokumentaci, rozhodnutí Městského úřadu Tábor, odboru životního prostředí č. j. S-META 68407/2006 OŽP/Ze 3 ze dne 14. 11. 2006, rozhodnutí Městského úřadu Tábor, odboru rozvoje. č. j. S-META 59366/2006 OR/Fr 6 ze dne 13. 11. 2006. Stavební úřad vydal dne 23. 4. 2007 rozhodnutí č. j. BE-482/07/VaŽP/Ši, kterým podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) cit. stavebního zákona dodatečně povolil stavbu schodiště a výtah k budově skladu v Bechyni na pozemku st. p. č. 405/1. Stěžovatel nebyl v tomto řízení považován za účastníka řízení a nebylo s ním jednáno. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno stěžovatelem a p. H. P. dne 18. 4. 2008 odvolání. Toto odvolání bylo kvalifikováno jako odvolání nepřípustné a bylo rozhodnutím ze dne 11. 6. 2008 zamítnuto. Na základě žaloby proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem sp. zn. 10 Ca 160/2008 ze dne 13. 2. 2009 toto rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že stěžovateli postavení účastníka řízení náleželo. Odvolání spolu se spisem bylo dne 15. 4. 2009 vráceno stavebnímu úřadu, který pokračoval dále v řízení.

Stavební úřad dne 3. 12. 2009 dodatečně zaslal rozhodnutí ze dne 23. 4. 2007 stěžovateli, proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které bylo postoupeno žalovanému. Žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 4. 2007, č. j. BE-482/07/VaŽP/Ši, zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Stavební úřad dne 13. 5. 2010 vydal oznámení o pokračování řízení a na 4. 6. 2010 nařídil ústní jednání spojené s místním šetřením, v oznámení vyzval účastníky, jakož i dotčené orgány k uplatnění námitek při ústním jednání. Oznámení bylo stěžovateli řádně doručeno, dále bylo doručováno stavebníkovi, MěÚ Tábor, odboru životního prostředí a též odboru místního rozvoje. Stěžovatel oznámil dne 28. 5. 2010, že se jednání nemůže zúčastnit; současně se ve svém podání vyjadřoval zejména ke stavbě skladu s přístavbou schodiště na pozemku p. č. 405/1 z roku 1985, poukázal na to, že nebylo s ním již tehdy jednáno jako s účastníkem řízení, požádal proto, aby na jednání konaném v jiném termínu mu mohly být dány k dispozici dokumenty týkající se původní stavby, tak i nově postavené budovy, a dále také stanovisko orgánu lesní správy, neboť nově postavený objekt je umístěn v ochranném pásmu lesa.

Stavení úřad na vyjádření stěžovatele nereagoval, ústní jednání dne 4. 6. 2010 proběhlo (dle protokolu nebyly připomínky ze strany dotčených orgánů vzneseny), následně bylo dne 23. 6. 2010 vydáno rozhodnutí č. j. BE-4327/2010, kterým stavební úřad dodatečně stavbu povolil a vydal souhlas s užíváním. Ve výroku III rozhodnutí zamítl námitky stěžovatele ze dne 18. 12. 2009 a ze dne 28. 5. 2010. Ze spisu se podává, že dne 18. 12. 2009 podal stěžovatel již své první odvolání, o němž již bylo rozhodnuto a které bylo předmětem soudního přezkoumání – pozn. soudu. V části odůvodnění tohoto výroku stavební úřad obsáhle popisuje veškerý dosavadní průběh řízení, a poněkud nepřehledně glosuje obsah prvně podaného odvolání a stávající řízení. Jak se s námitkou datovanou ke dni 18. 12. 2009 vypořádal, není zcela jednoznačně seznatelné, neboť se zde omezil pouze na konstatování, že stavební úpravy jsou již provedeny, vzhled stavby se změnil, ale

nezměnil se způsob jejího užívání a stavbou nebude dotčeno vlastnické právo vlastníků sousedních pozemků. Co se týče relevantní námitky, za kterou stavební úřad považoval vyjádření stěžovatele ze dne 28. 5. 2010 stavební úřad konstatoval, že pečlivě vážil, zda další jednání by mohlo být prospěšné a vážil, zda se pokusit o smírné odstranění rozporů mezi stavebníkem a stěžovatelem, přitom dospěl k závěru, že by zřejmě nemohlo dojít k vyřešení námitek a ke shodě a další jednání by pouze vedlo k průtahům v řízení. V odůvodnění stran námitky a vzneseného požadavku na dokumentaci a stanovisko lesní správy stavební úřad nikterak v odůvodnění svého rozhodnutí nereaguje, pouze odkazuje na protokol z ústního jednání a uvádí, že stěžovatel nedoručil žádné námitky a připomínky.

Proti rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla stavba dodatečně povolena (resp. nesprávně bylo uvedeno, že se vydává „dodatečné stavební povolení“) podal stěžovatel dne 12. 7. 2010 odvolání (ze dne 9. 7. 2010); v něm namítal, že bylo rozhodnuto nezákonně, neboť stavební úřad neměl k dispozici stavební dokumentaci, popř. podklady dokládající existenci původního stavu (údajně dřevěného vnějšího schodiště a další podklady týkající se stávající budovy skladu z roku 1984 a její následnou přestavbu, atd., namítal, že byla povolena přístavba vnějšího schodiště a výtahu k právně neexistující budově, poukázal na případ (pád káceného stromu v roce 2003), kdy bylo postaveno na jisto, že tehdejší vlastník pozemku (právní předchůdce stavebníka) nebyl schopen předložit pojišťovně kolaudační rozhodnutí k budově a skladu a dále konstatoval, že zjistil, že žádné povolení nebylo vydáno a stavební úřad žádné řízení nevedl, a dále, že žádné dokumenty stavby v archivu nejsou uloženy.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný posoudil, zda stavba není v rozporu s veřejným zájmem, rovněž přitom doplnil podklad pro své rozhodnutí, a to o souhlas orgánu vodního hospodářství jako příslušného vodohospodářského úřadu, který sdělil, že netrvá na udělení souhlasu podle ustanovení § 17 vodního zákona, a to s ohledem na existenci dřívějšího schodiště (jednalo se o úpravy stávajícího schodiště, postaveného nově z nového materiálu na původním místě) a dále proto, že se z hlediska vodních a odtokových poměrů nic nezměnilo. Účastníci řízení vč. stěžovatele byli žalovaným informováni o tom, že byly shromážděny podklady pro rozhodnutí a byl jim stanoven termín, do kterého se mohli ke shromážděným podkladům pro rozhodnutí vyjádřit, případně uplatnit návrhy a připomínky.

IV. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud a priori musí konstatovat, že stěžovatel stěžejní kasační námitky směřuje dílem do řízení, které není předmětem projednávané věci, a proto se jimi nelze zabývat, dílem se jedná o kasační námitky nepřípustné.

Bylo-li v dané věci vedeno řízení o odstranění stavby dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a stavební úřad dospěl k závěru, že nepovolenou stavbu lze dodatečně povolit, nevydával dodatečné stavební povolení; nelze proto zkoumat, zda a jaké dokumenty měly či neměly být zjištěny a zda stavební řízení bylo vedeno v intencích zákona. Již sama skutečnost, že je vedeno řízení o odstranění nepovolené stavby implikuje skutečnost, že řízení řádně vedeno nebylo. Stavební zákon tedy legitimně umožňuje dodatečné povolení stavby postavené bez stavebního povolení s tím, že zásadní pro rozhodnutí ve věci je pouze to, zda existence nepovolené stavby je či není v rozporu s veřejným zájmem, zda ji lze dodatečně povolit anebo je třeba nařídit její odstranění. Předmětem řízení v dané věci tedy bylo nikoli stavební řízení o vydání stavebního povolení (tj. povolení stavby), které stěžovatel zpochybňuje, ale odvolání proti rozhodnutí, kterým byla stavba dodatečně povolena a byl vydán dodatečně souhlas s jejím užíváním. Stran první stěžovatelovy námitky, konkr. podání vědomě nepravdivé informace o stavu původní stavby, Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že tato námitka se týká původního schodiště; projektová dokumentace k němu, příp. stavební povolení multifunkčního objektu, nebylo podkladem k rozhodnutí o dodatečném stavebním povolení ke schodišti a výtahu k budově skladu a povolení k jejich užívání, a není tedy předmětem řízení. Přestože, jak stěžovatel v kasační stížnosti sám uvádí, si je stěžovatel vědom, že správní řízení bylo vedeno pouze ohledně stavby nového schodiště, zastřešené podesty a plošiny s elektrickým vrátkem, jeho námitky a připomínky se týkají původního schodiště a tvoří hlavní část jeho kasační stížnosti. Tyto námitky nejsou důvodné.

K stěžovatelově další námitce, a to nevyhovění žádosti o odložení místního šetření a ústního projednání věci, je především nutno poznamenat, že se jedná o důvod, který stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti; jedná se o nepřípustné novum, k němuž kasační soud nemůže přihlédnout (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Námitku stran nevyhovění žádosti stěžovatele ve věci místního stěžovatel neuplatnil ani ve správním řízení, konkr. ve svém odvolání, ale ji nezmiňuje ani později v žalobě a v řízení před krajským soudem.

Řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční a je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv; je rovněž na něm jaké žalobní námitky uplatní a v jakém rozsahu vymezí vady rozhodnutí, které žalobou napadá. Žaloba musí kromě obecných náležitostí podání, uvedených v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., obsahovat nejen tvrzení o tom, že žalobce byl zkrácen na svých právech, ale i specifikaci toho, jakými porušeními zákona v napadeném rozhodnutí byl žalobce na svých právech zkrácen, tedy uvedení důvodů, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu (§ 71 odst. 1 písm. a) a ž f) s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že stěžovatel námitku stran nevyhovění jeho žádosti o přeložení termínu místního šetření neuplatnil ani v odvolání, ale ani v žalobě, nemohl se jí zabývat ani krajský soud, neboť přezkoumává žalobu pouze v rámci žalobních bodů (§ 75 s. ř. s.). Tím méně ji mohl posoudit soud kasační.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje nad rámec uvedeného, že se stěžovatelem bylo v řízení, které je předmětem věci nyní projednávané, správní orgány řádně jednaly, byl řádně vyrozuměn o zahájení řízení, nebylo mu tedy upřeno právo vyjadřovat se k podkladům pro rozhodnutí, uplatňovat námitky, a to kdykoli do vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné; napadený rozsudek je přezkoumatelný a netrpí vytýkanými vadami, krajský soud se s veškerými námitkami stěžovatele řádně vypořádal.

Protože v řízení před krajským soudem nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. dubna 2012

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu